

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 50/19
Люксембург, 11 април 2019 г.

Решение по дело C-254/18
Syndicat des cadres de la sécurité intérieure/Premier ministre, ministre de
l'Intérieur и ministre de l'Action et des Comptes publics

Национална правна уредба може да предвижда за изчисляването на средната продължителност на седмичното работно време референтни периоди, които започват и завършват на фиксирани календарни дати

Подобна правна уредба обаче трябва да предвижда механизми, позволяващи да се гарантира, че максималната средна продължителност на седмичното работно време от 48 часа се спазва в хода на всеки период от шест месеца, стоящ върху два последователни фиксирани референтни периода

Спорът е между Syndicat des cadres de la sécurité intérieure (Синдикат на служителите към вътрешната сигурност) и френските власти относно референтния период, използван за изчисляването на средната продължителност на седмичното работно време на действащите служители в службите на Националната полиция.

Френският декрет, който се прилага към тези служители¹, предвижда, че продължителността на седмичното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не може да надвишава 48 часа средно за шестмесечие от календарната година.

На 28 март 2017 г. Syndicat des cadres de la sécurité intérieure подава жалба до Conseil d'État (Държавен съвет, Франция), с която иска отмяната на тази разпоредба. Той твърди, че като приема за изчисляване на средната продължителност на седмичното работно време референтен период в шестмесечия от календарната година (фиксиран референтен период) вместо шестмесечен референтен период, чиито начало и край се изменят в хода на изтеклото време (гъвкав референтен период), посочената разпоредба нарушава нормите, уредени в Директивата относно някои аспекти на организацията на работното време², и по-специално дерогацията, по силата на която държавите членки могат да разширят до шест месеца референтния период.

Conseil d'État отправя запитване до Съда дали разпоредбите на директивата допускат възможността френската правна уредба да предвижда за изчисляването на средната продължителност на седмичното работно време референтни периоди, които започват и завършват на фиксирани календарни дати, а не гъвкаво определени референтни периоди.

В постановеното днес решение Съдът констатира, че като се има предвид по-конкретно, че в директивата не е посочено нищо по този въпрос, **държавите членки са свободни да определят референтните периоди по избран от тях метод, при условие че преследваните от тази директива цели са изпълнени.**

Съдът припомня, че директивата цели да гарантира по-добра защита на безопасността и здравето на работниците, като предвижда по-специално максимална граница за средната

¹ Декрет № 2002—1279 от 23 октомври 2002 г. за приемане на дерогации от минималните гаранции за продължителността на работното време и на почивките, приложими към служителите в Националната полиция (JORF от 25 октомври 2002 г., стр. 17681), изменен с Декрет № 2017—109 от 30 януари 2017 г. (JORF от 31 януари 2017 г.).

² Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

продължителност на седмичното работно време. Тази максимална граница представлява социалноправна норма на Съюза с особено значение, от която трябва да се ползва всеки работник, доколкото това е минимално изискване, предназначено да осигури защитата на неговата безопасност и здраве. Съдът отбелязва, че сами по себе си фиксираните и гъвкавите референтни периоди са в съответствие с тази цел, доколкото те позволяват да се провери фактът, че работникът не работи повече от 48 часа средно на седмица за цялата продължителност на съответния период и че изискванията, свързани със здравето и безопасността му, са изпълнени. За тази цел не е от особено значение дали началото и краят на референтния период се определят в зависимост от конкретни календарни дати, или в хода на изтеклото време.

Съдът уточнява обаче, че значението на фиксираните референтни периоди за безопасността и здравето на работниците зависи от всички релевантни обстоятелства, каквито са естеството на работата и условията за нея, както и по-специално максималната продължителност на седмичното работно време и продължителността на референтния период, избрани от съответната държава членка. В това отношение Съдът отбелязва, че за разлика от гъвкавите референтни периоди фиксираните референтни периоди могат да породят положения, при които целта за защита на здравето и безопасността на работниците би могла да не бъде постигната. Всъщност методът на фиксираните референтни периоди може да доведе до това работодателят да наложи на работника интензивно работно време в хода на два последователни фиксирани референтни периода и да го накара по този начин да надвиши средно максималната граница на седмичното работно време за период, който, стоящ върху тези два фиксирани периода, съответства на гъвкав референтен период със същата продължителност.

Вследствие на това, макар сами по себе си фиксираните и гъвкавите референтни периоди, взети поотделно, да са в съответствие със целта за защита на здравето и безопасността на работниците, съчетаването на два последователни фиксирани референтни периода може, в зависимост от максималната продължителност на седмичното работно време и продължителността на референтния период, избрани от съответната държава членка, да доведе до положения, при които постигането на тази цел може да бъде възпрепятствано, въпреки че периодите на почивка, предвидени в тази директива са спазени.

От това Съдът заключава, че използването на фиксирани референтни периоди трябва да е съчетано с механизми, позволяващи да се гарантира, че максималната средна продължителност на седмичното работно време от 48 часа се спазва в хода на всеки период от шест месеца, стоящ върху два последователни фиксирани референтни периода. Съдът добавя, че запитващата юрисдикция следва да провери дали националната правна уредба е предвидила механизми, които позволяват да се гарантира това спазване на посочената максимална средна продължителност на седмичното работно време.

Накрая, Съдът приема, **че национална правна уредба може да предвижда за изчисляването на средната продължителност на седмичното работно време референтни периоди, които започват и завършват на фиксирани календарни дати, при положение че тази правна уредба предвижда механизми, позволяващи да се гарантира, че максималната средна продължителност на седмичното работно време от 48 часа се спазва в хода на всеки период от шест месеца, стоящ върху два последователни фиксирани референтни периода.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293